

РЕШЕНИЕ

№ 327

гр. Русе, 03.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на десети юни през две хиляди двадесет и пета година в
следния състав:

Председател: Николинка Чокоева

Членове: Татяна Черкезова
 Виржиния К. Караджова

при участието на секретаря Иванка Венкова
като разгледа докладваното от Николинка Чокоева Въззивно гражданско дело
№ 20254500500388 по описа за 2025 година

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК.

УМБАЛ „Медика Русе“ ООД, чрез редовно упълномощен процесуален представител адв. Р. Х., обжалва Решение № 223/10.02.2025 г., постановено по гр. д. № 5779/2021 г. по описа на Районен съд Русе, с което са уважени частично предявените искове от Н. Ю. П., действаща лично и в качеството на представител на М. М. А., за сумата от 6000 лв. за всяка от тях, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания от смъртта на МН настъпила поради неправилно лечение, изразяващо се в погрешна диагноза и множество оперативни интервенции в периода 17.03.2020 г. – 15.09.2020 г., обосноваващи лекарска грешка, вследствие на противоправното поведение на служители на УМБАЛ „Медика Русе“ ООД, ведно със законната лихва върху главницата, считано от *** до окончателното ѝ изплащане. Счита, че обжалваното решение е неправилно, постановено при нарушение на материалния закон и превратно тълкуване на събрания по делото доказателствен материал, игнориране на съществени доказателства и възражения, което води до необоснованост и неправилност на съдебния акт. Излагат се подробни

аргументи в подкрепа на тези твърдения, като се иска отмяна на решението и отхвърляне на предявените от ищците искове. Претендира присъждане на разноски.

Ответниците по въззивната жалбата Н. Ю. П. и М. М. А., чрез пълномощника си адв. Н. Т. в писмен отговор по реда на чл. 263, ал. 1 от ГПК, счита същата за неоснователна по подробно изложени доводи в тази насока, а постановеното от районния съд решение за правилно и законосъобразно в обжалваната част. Претендира присъждане на разноски по чл. 38 от ЗА на пълномощника.

След преценка на събраните доказателства и като обсъди оплакванията в жалбата, Окръжният съд приема за установено следното:

Жалбата е подадена от страна по спора, в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по искова молба на Н. Ю. П., действаща лично и в качеството си на майка и законен представител на малолетното дете М. М. А., с която са предявени обективно и субективно искове с правно основание чл. 49 във връзка с чл. 45 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 1000 лв., като впоследствие размерите на двата иска са увеличени до 6000 лв., всеки от тях представляващ частичен иск от общо претендираната сума от 100 000 лв. Обезщетенията се претендират за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания от загубата на МН чиято смърт, според ищците, е настъпила в резултат на неправилно диагностициране и неадекватно лечение, включващо множество оперативни интервенции, извършени в периода от 17.03.2020 г. до 15.09.2020 г. Посочените обстоятелства, по тяхно твърдение, обосновават наличие на лекарска грешка, допусната в резултат на противоправното поведение на служители на УМБАЛ „Медика“ ООД – Русе, на които е било възложено предоставянето на медицинска помощ.

Въззивният съд изцяло споделя установената от РРС фактическа обстановка. В случая съобразно приетите по делото доказателства безспорно се установява, че ищцата Н. Ю. П. е живяла на съпругески начала с починалия на *** МАН, като по време на съвместното им съжителство, на

11.09.2017 г., е родена дъщеря им М. М. А.. Същата е единствен законен наследник на починалия, видно от приложеното удостоверение за наследници, а ищцата П. е нейна майка и законен представител. В периода от март до септември 2020 г. МН е многократно хоспитализиран в УМБАЛ „Медика Русе“ ООД с оплаквания от силни болки в лявата лумбална област, парене и кръв в урината. Първоначално му е поставена диагноза за камък в бъбрека и уретера, при което са извършени последователни оперативни интервенции – уретерна катетеризация и трансуретрално отстраняване на обструкции и съсиреци. Въпреки интервенциите, при всяка последваща хоспитализация се установяват сходни или влошени симптоми, включително наличие на сянка в левия бъбрек и прогресивно увеличение на неговите размери. На 15.09.2020 г. Н е приет в УМБАЛ „Канев“ АД – гр. Русе, където за първи път му е поставена диагноза бъбречен карцином с туморна маса 123/90 мм и метастази в белия дроб. На 28.09.2020 г. постъпва за операция в МБАЛ „Сърце и мозък“ – гр. Плевен, където е отстранен туморът. Въпреки оперативното лечение, МН почива на *** В изготвената предаутопсионна епикриза и аутопсията № 62/2020 г. било посочено, че МН е бил с бъбречноклетъчен карцином на ляв бъбрек с метастази във вена реналис и туморни емболи във вена кава, множество метастази в лимфни възли и бял дроб. Карцинома в бъбрека – 4 степен, който е отстранен и е с размери 11 на 14 см.

В приложеното по делото писмо от Министерството на здравеопазването чрез Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, в отговор на иницирираната от ищцата П. проверка, е установено, че причината за смъртта на МН е напълно изяснена и се дължи на усложнения, произтичащи от злокачествен процес на левия бъбрек, включително метастази в други органи, което е потвърдено с проведеното патологоанатомично изследване. Сочи се още че пациентът без съмнение е страдал от бъбречно-каменна болест, за което в хода на петте му хоспитализации в УМБАЛ „Медика Русе“ са проведени съответните изследвания и интервенции, включително ултразвукова литотрипсия. Въпреки повторемостта на клиничната симптоматика и наличието на признаци, насочващи към друго заболяване, медицинският екип не е предприел необходимите действия за поставяне на точна диагноза. В резултат на това е установено нарушение, за което е образувано административно-наказателно производство. На лекуващия лекар д-р РЙК от УМБАЛ „Медика Русе“ е наложено административно наказание –

глоба.

Наказателното постановление е обжалвано и отменено от Районен съд – Русе с решение № 151/11.02.2022 г. по АНД № 2105/2021 г., поради допуснати процесуални нарушения при издаването му и налагането на административното наказание.

По делото са приложени амбулаторни листове, образни изследвания и други медицински документи, които съдът не обсъжда поотделно, тъй като те са подробно анализирани от вещите лица в комплексната съдебномедицинска експертиза, приета по делото. В заключението си вещите лица установяват, че причината за смъртта на МАН е бъбречно-клетъчният карцином с метастази в лимфни възли и белия дроб, включително туморни емболи в долна куха вена, бъбречната вена и белия дроб. Заболяването е усложнено от хронична исхемична болест на сърцето, хипертония, диабет и затлъстяване. Непосредствена причина за смъртта е остра сърдечно-съдова и дихателна недостатъчност с белодробен оток.

Вещите лица изясняват, че смъртта не е в пряка причинна връзка с извършените медицински дейности в УМБАЛ „Медика Русе“ ООД — урологични диагностично-терапевтични манипулации и оперативни интервенции. Причините за леталния изход *се дължат на закъсняла диагноза и лечение на бъбречния карцином*. По делото е назначена допълнителна съдебномедицинска експертиза, като заключението, изготвено от вещото лице, потвърждава причината за смъртта на МН.

От изготвения по делото социален доклад се установява, че основните грижи за детето М. полага ищцата Н. П., която удовлетворява потребностите му и притежава необходимите родителски качества. Детето е емоционално привързано към майка си и роднини, както и е било консултирано с психолог заради трудна загуба на баща си МН.

От показанията на свидетелите СКВ (майка на ищцата), Н. ГК, СНМ и ЙРВ се установява, че между ищцата, покойния МН и малолетната М. е съществувала силна емоционална връзка и привързаност. Свидетелите посочват, че по време на заболяването на МН Н. П. е била неотлъчно до него, съпреживявала е болките и страданията му, както и целия процес на лечение, включително честите хоспитализации. След смъртта му тя е останала сама да полага грижи за отглеждането и възпитанието на двете си деца.

От показанията на свидетелите ХЙГ, д-р РЙК, лекуващ лекар на МН и ЕВГ се излагат сведения относно извършените медицински изследвания, поставената диагноза и приложеното лечение, включително проведените медицински процедури и оперативни интервенции.

Въз основа на установените фактически положения, Окръжният съд счита обжалваното решение за правилно, като споделя доводите в него.

За да възникне отговорност по чл. 49 от ЗЗД, е необходимо да са налице следните предпоставки: възлагане на работа на физическо лице; виновно причиняване на вреди от това лице; увреждащото деяние да е извършено при или по повод изпълнението на възложената работа; наличие на причинна връзка между противоправното поведение и настъпилата вреда. Отговорността по чл. 49 от ЗЗД е за чужди виновни противоправни действия и има обезпечително-гаранционна функция. Тя не произтича от вина на лицето, възложило работата. Съгласно чл. 45, ал. 2 от ЗЗД вината на изпълнителя се предполага до доказване на противното.

В съдебната практика понятието „лекарска грешка“ (медицински деликт) се дефинира като неизпълнение на професионалните задължения на лекар при или по повод извършване на изследвания, консултации, лечение и други медицински дейности, което противоречи на утвърдените от медицинската наука и практика методи и технологии, на медицинските стандарти, регламентирани по реда на чл. 6, ал. 1 от Закон за личното здраве, както и на Правилата за добра медицинска практика и основните принципи на правото на медицинска помощ – своевременност, достатъчност и качество, и в резултат на което е причинено увреждане.

С оглед установената по делото фактическа обстановка и приложимата правна уредба, следва да бъдат обсъдени релевантните към спора фактически и правни обстоятелства. Основните въпроси, които подлежат на изясняване, са: налице ли е противоправно и виновно поведение от страна на медицинските лица, съществува ли причинно-следствена връзка между това поведение и настъпилия вредоносен резултат, дали последният е пряка и непосредствена последица от извършените медицински интервенции и приложеното лечение, както и какъв е размерът на причинените имуществени и неимуществени вреди.

Отговорът на тези въпроси е категорично и изчерпателно даден в

заклученията на изготвените по делото комплексна съдебномедицинска и допълнителна съдебномедицинска експертиза, съдът намира, че е налице проявена небрежност от страна на лекарския екип на УМБАЛ „Медика Русе“ ООД. Безспорно се установява, че въпреки проведеното лечение, конкрементът в левия бъбрек не е бил отстранен, което е ограничило възможностите за своевременно лечение и удължаване на живота на МН. Развитието на заболяването е било допълнително утежнено от продължително, в рамките на шест месеца, бездействие и неадекватно лечение, изразяващо се в отстраняване на съсиреци от уретера посредством три интервенции. Освен това, проведените оперативни интервенции в лечебното заведение не съответстват на утвърдените медицински подходи за лечение на карцином на бъбрека.

Не са били предприети действия за поставяне на точна диагноза, въпреки съществуващата симптоматика която е описана в образно изследване от 27.06.2020 г. (КТ № 6590) данни, налагащи допълнително уточняване. Липсата на допълнителни изследвания е довела до пропуск в диагностичния процес, възпрепятстващ своевременното установяване или изключване на наличие на карцином в бъбрека. Посоченото обосновава извод за наличие на немарливо поведение от страна на медицинския персонал, което е довело до забавено диагностициране и последващо лечение.

Описаните неправомерни действия безспорно са нарушили правото на пациента по чл. 81, ал. 2, т. 1 и чл. 86, ал. 1, т. 3 от Закона за здравето да получи своевременна, достъпна и качествена медицинска помощ.

Според заключенията на вещите лица, при правилно и навременно диагностициране и лечение заболяването би могло да бъде овладяно. В конкретния случай, поради груба небрежност, неправилно диагностициране и неподходящо лечение от страна на ответното лечебно заведение, на МН е бил отнет реалният шанс за своевременно и адекватно лечение, както и за запазване на живота му.

Причината за смъртта на МН е изяснена по категоричен начин в хода на делото – бъбречноклетъчен карцином на левия бъбрек с метастази във вена реналис и туморни емболи във вена кава, както и множество метастази в лимфни възли и белия дроб. Съгласно заключението на комплексната съдебномедицинска експертиза е налице причинно-следствена връзка между

забавеното диагностициране и лечение на бъбречния карцином и настъпилата смърт на пациента.

Съдът не споделя тезата на въззивника, че не е налице нарушение на правилата за добра медицинска практика и задължителните медицински стандарти, обуславящи противоправност на деянието, както и че е било проведено правилно лечение, съответстващо на насоките за диагностика и лечение на бъбречноклетъчен карцином, тъй като в медицинската документация не се среща такава диагноза. Ако заболяването на МН беше своевременно открито и беше поставена правилна диагноза, на пациента щеше да бъде назначено адекватно лечение, съобразено с етапа на развитие на болестта. Съобразно принципа на адекватните очаквания, когато пациент има здравословен проблем и търси медицинска помощ, лекарят е длъжен да предложи и осъществи лечение, адекватно на състоянието на пациента, като съблюдава всички гарантирани права на пациента. Медицинската помощ следва да бъде съобразена с утвърдените от медицинската наука и практика методи и технологии, основани на медицински стандарти, утвърдени по реда на чл. 6, ал. 1 от Закона за лечебните заведения и съответните Правила за добра медицинска практика, приети по реда на чл. 5, т. 4 от Закона за съсловните организации на лекарите и лекарите по дентална медицина. Същевременно тя трябва да отговаря на основните принципи на правото на медицинска помощ, регламентирани в чл. 81, ал. 2 от ЗЗ — своевременно, достатъчно и качество. Всяко поведение, различно от това, което се изисква от лекаря, е противоправно и води до ангажиране на отговорност за причинени вреди, какъвто е и настоящият случай.

Относно твърдението на въззивника, че за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди — изразяващи се в претърпени страдания, емоционална болка, скръб и тъга от настъпилата смърт на близък — е необходимо тези обстоятелства да бъдат установени и доказани: следва да се посочи, че в настоящия случай такива доказателства са събрани. В свидетелските показания се съдържат релевантни факти, включително и подробно описаното от тях емоционално и физическо състояние на ищите породено от смъртта на МН. Установено е, че в периода на лечението Н. П. е била неотлъчно до последния, ежедневно е съпреживявала неговите болки, а след настъпването на смъртта му близките са били съкрушени. И към настоящия момент те продължават да страдат от загубата му, да тъгуват и да

изпитват дълбоки душевни страдания. С оглед на това, доказани се явяват твърдените в исковата молба емоционални травми и следва да се присъди обезщетение за претърпените неимуществени вреди. До същия обоснован извод е достигнал и районният съд.

Съгласно чл. 52 от Закона за задълженията и договорите, съдът следва да отчете всички релевантни обстоятелства, сред които: реално претърпените болки и страдания, степента на емоционалните преживявания, възрастта на пострадалите, тяхното здравословно състояние, както и интензитета и продължителността на страданията, причинени от загубата на близък човек. Всички тези фактори имат значение за правилното и справедливо определяне на дължимото обезщетение. При вземане предвид на всички значими факти, включително подробно описаното от свидетелите емоционално и физическо състояние на ищите, както по време на лечението, така и след смъртта на МН предявените искове са основателни в предявения за всеки от тях частичен размер от 6000 лв., които ще репарират претърпените емоционални страдания.

По горните съображения въззивната инстанция намира, че първоинстанционното съдебно решение не страда от сочените в жалбата пороци и следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на спора и предвид своевременно направеното искане, в полза на пълномощника на ищцата – въззиваема в настоящото производство, следва да се присъди адвокатско възнаграждение за оказаната от него безплатна правна помощ и съдействие, изрично уговорени в приложеното по делото пълномощно, което съдът определя в размер на 1800 лв., на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран така, Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 223 от 10.02.2025 г., постановено по гр. д. № 5779/2021 г. по описа на Районен съд – Русе, с което са уважени *частично предявените искове.*

ОСЪЖДА УМБАЛ „Медика Русе“ ООД, със седалище и адрес на управление: гр. Русе, ул. „Пирот“ № 24, вх. 3, ет. 1, ап. 2, ЕИК 117044162, да

заплати на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА на адвокат Н. В. Т. от Адвокатска колегия – гр. Русе, адвокатско възнаграждение в размер на 1800.00 /хиляда и осемстотин/ лева за оказаната от него безплатна правна помощ на ищите.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния касационен съд, в едномесечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____